

ere Fredsvenner, turde være bekendt, og at Arbejderne ogsaa her vise, at de ere Venner af Freden, fremgaar jo deraf, at de samvirkende Fagforbunds Repræsentantskab, som har været samlet fra hele Landet, saa godt som enstemmigt har givet dette Forslag til en Voldgiftsrets Oprettelse, som har været forelagt det, sin Billigelse og sin Tilslutning. At der mellem Arbejderne kan hæve sig Røster til Fordel for en anden Opfattelse, kan jeg godt forstaa. Jeg forstaaer saa inderlig godt, at der er Mænd i Arbejderklassen, der ræsonnere saaledes: vi have i det hele taget saa faa Chancer for at forbedre vore Kaar, at det ikke er for meget forlangt, at vi, som maa lide under de sociale Forhold og maa lide Nød med vor Familie under Arbejdsløsheden, ville profitere af de opadgaende Tider, hvor der ligger en nogenlunde stærk Magt i vore Hænder, derved at der kræves større Arbejdskraft, saa at vi maa kunne forlange en bedre menneskelig Tilværelse, højere Løn og bedre Arbejdsforhold. Jeg forstaaer saa godt, at det Syn har gjort sig gældende og kan gøre sig gældende, og da jeg som Tilhører overværede Forhandlingerne i de samvirkende Fagforbunds Repræsentantskab, hørte jeg ogsaa Udtalelser, som gik i noget lignende Retning af det; jeg her har udtalt. Naar jeg vel kan billige dette fra et Følelsesstandpunkt, men maa forkaste det fra et forstandsmæssigt Synspunkt, ligger det deri, at jeg mener, at disse Mennesker se helt bort fra, at de, hvis de ikke faa de Regler, som man her vil skaffe dem, blive daarligere stillede, end de ellers vilde blive. De samme Folk se ogsaa for meget bort fra det Spørgsmaal, paa hvor langt et Tidsrum Overenskomsterne skulle indgaas. En Overenskomst om Arbejdsforholdene i et Fag skal ikke indgaas paa 3 Maaneder f. Eks., lige saa lidt som den skal indgaas paa 10 Aar, den skal indgaas paa en vis Tidsperiode, men saaledes, at disse Perioder falde noget sammen med Opgangs- eller Nedgangsperioderne. Dette have Arbejdsgivernes Repræsentanter ogsaa selv tidligere villet hævde. Jeg tror, at Repræsentanterne for den Anskuelse, jeg nylig omtalte, ikke tilstrækkeligt lægge Vægt paa dette, at det her ved Lovforslaget ikke formenes Arbejderne at stille Krav om Lønforbedringer, enten naar de ingen Overenskomst have eller ved at opsigte en bestaaende Overenskomst, thi i begge Tilfælde har hver Part Ret til at udfægte den Strid, som maatte opstaa, paa den

Maade, som de finde mest tjenlig, ogsaa ved Strejke eller ved Lock-out.

I § 4 ere de Tilfælde nævnte, hvor Sagen skal ind for Voldgiftsdomstolen, saaledes som det ogsaa blev nævnt af den tidligere Taler, og som ærede Medlemmer ville kunne gøre sig bekendt med ved at slaa efter i Loven. Den Bestemmelse, som i denne Retning særlig kommer i Betragtning, er den, der findes i § 4 B, som siger, at naar en mellem en Arbejderorganisation paa den ene Side og enten en Arbejdsgiverorganisation eller en Enkeltvirksomhed — Enkeltmand, Firma, Aktieselskab — paa den anden Side indgaaet Overenskomst til Fastsættelse af Arbejdsvilkkaar ikke indeholder Bestemmelser i modsat Retning, skulle endvidere Overtrædelser af Overenskomster kunne indklages for Voldgiftsretten efter nedennævnte Regler og med de i § 5 nævnte Følger. De Følger, som ere nævnte i § 5, ere Straf, eller rettere, det er ikke Bøde ej heller Erstatning, men det kaldes i Loven for „Bod“, og det er noget mildere end Erstatning, men lidt strengere end Bøde. Man er enedes om at benytte Udtrykket Bod, og det kan jo for saa vidt være ligegyldigt, hvad man kalder det, Bøder, Bod eller Erstatning, naar man blot forstaaer, hvad der ligger i Ordet, det tror jeg, ærede Medlemmer ville give mig Ret i.

Bestemmelsen om det Ansvar, som med bindende Virkning paahviler Organisationerne under Konflikter, har det naturligvis kostet nogen Forhandling at komme overens om, og man er da enedes om, at Organisationerne kun have Ansvar for de Konflikter, som vedrøre Forstaaelsen af en gældende Overenskomst, men i øvrigt ere Organisationerne kun ansvarlige for de Arbejdsstandsninger, som de ere delagtige i. Altsaa for saa vidt en Arbejdsgiver- eller Arbejderorganisation ikke er delagtig i en Konflikt, som er opstaaet enten indenfor en Organisation eller indenfor en enkelt Virksomhed, kunne Organisationerne ikke gøres ansvarlige for Sagen. Det har naturligvis sin store Betydning for Organisationerne ikke at være bundne paa Hænder og Fødder i saa Henseende. Endvidere ere Voldgiftsrettens Domme inappellable, Søgmaal ved almindelige Domstole er udelukket.

Arbejderorganisationerne faa endvidere en Fordel til ved dette Forslag. Hidtil have de været afskaarne fra at give Offentligheden Meddelelse om Konflikter.